

Hồi 44

Sát Cơ Ẩn Phục

Dưới ánh trăng lơ mơ, người ta thấy trên lầu Tàng Chân có một cái bóng xanh, nhẹ nhàng đến nỗi không gây một tiếng động nào hết...

Cái bóng xanh ấy sắp xuống tới nóc nhà, bỗng ngừng lại, ngẩng đầu, ưỡn ngực, phi thẳng về phía rừng trúc, chứ không xuống mái nhà nữa.

Đột nhiên trong bóng tối, ở dưới chân tường, đã có một người mặc áo nho sinh, mình dong dỏng cao, xuất hiện và phi thân lên đuổi theo cái bóng xanh.

Khi sắp đuổi tới gần, người đó khẽ vỗ tay một cái, cái bóng áo xanh không quay trở lại ngay, mà nhảy ra ngoài xa hai trượng, rồi mới trầm giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Người mặc áo nho sinh nhảy tới chỗ bóng tối, khẽ nói:

- Âu Dương lão đệ, tôi đây mà! Đừng có kêu như thế!

Lúc này Âu Dương Siêu đã nhận ra người đó là ai rồi, liền tiến tới gần hỏi:

- Thế ra là Thư bang chủ Thư lão tiền bối! Có phải hôm nay tiền bối đã...

Thì ra người đó là bang chủ của Cùng Gia Bang Thư Kính Nghiêu, ông ta không đợi chờ Âu Dương Siêu nói dứt, đã lên tiếng:

- Phải, người lên tiếng trong ngày hôm nay chính là lão đấy!

- Bang chủ tiền bối một thân một mình tới đây ư? Vậy có đem theo mấy vị môn hạ là Nhị Đồng và Bát Kiệt không?

- Những trường hợp này không tiện đem chúng theo.

- Tiền bối nói như vậy là nghĩa lý gì?

- Tối hôm nay có rất nhiều cao thủ tề tựu ở Liễu Âm Hoa Minh trang này, chưa biết chừng đây lại là một thịnh hội của võ lâm được khai mạc trước cuộc hẹn ước của Hoàng Sơn.

- Ô!

Âu Dương Siêu nghe thấy Kính Nghiêu nói như thế mới kêu "ồ", lên một tiếng như vậy. Thật không ngờ một nơi có rất nhiều người canh gác mà lại có rất nhiều người sẽ đến như thế? Nhưng với địa vị của Kính Nghiêu thì không khi nào ông ta lại nói dối mình. Tuy vậy, chàng vẫn hỏi lại:

- Bang chủ, lời nói ấy có thật không?

Thư Kính Nghiêu nghiêm nét mặt đáp:

- Xưa nay Thư lão không nói dối ai bao giờ cả. Nếu không phải có thịnh hội ấy thì khi nào lão lại tới đây? Vì Cái Bang với Nhất Thống Giáo xưa nay vốn không có hiềm khích gì cả.

- Tiểu bối đâu không dám tin lời bang chủ, nhưng Nhất Thống Giáo chỉ muốn thống nhất võ lâm, chắc việc này quý bang không chịu để yên cho họ làm thế đâu!

- Từ khi có võ lâm đến giờ, Cái Bang chúng tôi chưa hề bị ai đè đầu hết, và cũng không ai muốn làm chúa trùm của bọn ăn mày. Vì vậy, Thư mõ mới yên tâm là không một ai đụng chạm đến Cái Bang của mình đâu.

Trước kia Âu Dương Siêu vẫn hiểu lầm Kính Nghiêu. Sau chàng quan sát trong mọi phương diện, đã nhận thấy Cái Bang quả thực không phải là kẻ thù đã giết cha mẹ mình. Vì vậy, đối với bang chủ của Cái Bang, chàng cũng bắt đầu tôn kính, cho nên chàng mỉm cười, xen lời nói:

- Phải, nếu Nhất Thống Giáo Chủ định thống nhất võ lâm thì Cái Bang cũng không thể nào thoát khỏi tai ách?

Kính Nghiêu ung dung đỡ lời:

- Muốn thống nhất võ lâm cũng không phải là chuyện dễ đâu?

Vì nghe thấy tối hôm nay có một tấn kịch vui, nên Âu Dương Siêu cũng không có tâm trí gì nói thêm nữa, liền chấp tay chào:

- Nếu không làm như thế thì người nào chịu tin họ, bằng không, làm sao mà dụ được những kẻ vô tri đến và mắc lõm?

Lúc này Âu Dương Siêu mới vỡ lẽ, liền nói tiếp:

- Thế ra anh em Nhất Thống Giáo Chủ đều là những kẻ gian xảo, xảo trá ư?

- Người ta sống ở trên đời, cho tới ngày chết mới có thể nhận định được người ấy trung hay gian, tốt hay xấu, huống hồ trong võ lâm không riêng gì phải đấu võ mà còn phải đấu trí nữa. Ví dụ mình đứng vào lập trường của họ cũng phải làm như thế?

Vì vậy Thư mõ không dám phê bình họ về vấn đề ấy.

Thấy Kính Nghiêu nói rất có lý, Âu Dương Siêu liền gật đầu cho là phải. Kính Nghiêu lại nói tiếp:

- Theo sự nhận xét của Thư mõ thì trong rừng trúc, dù không có sự bí ẩn gì thì cũng có một tay cao thủ rất thần bí ở trong đó. Bằng không, Nhất Thống Giáo Chủ sao lại yên tâm như thế? Như vậy cuộc hẹn ước đêm nay, lão đệ phải nên quan tâm lắm mới được!

Âu Dương Siêu từ khi ra đời đến giờ chưa hề bị vấp vấp và, chưa gặp địch thủ bao giờ. Vì vậy, chàng thấy Kính Nghiêu càng nói thần bí bao nhiêu thì chàng càng thấy cố hứng thú bấy nhiêu, cảm thấy phấn khởi hết sức và nói tiếp:

- Tiền bối giàu kinh nghiệm và rộng kiến thức như thế, tất nhiên đoán không sai rồi, tiểu bối rất cảm ơn! Bây giờ tiểu bối phải đi ngay đây!

Kính Nghiêu thấy thái độ của chàng như vậy cũng phải khen ngợi thầm, nhưng không ngăn cản mà chỉ nói rằng:

- Hào khí của lão đệ khiến Thư mõ cảm phục hết sức!

- Tiền bối cứ quá khen đấy thôi!

Ông ta chưa nói xong thì Âu Dương Siêu đã đi mất dạng rồi.

Âu Dương Siêu vừa xuyên vào trong rừng trúc đã thấy đằng trước có bóng người thấp thoáng, chàng đoán chắc trong đó thể nào cũng có người rồi. Chàng chưa trông thấy rõ, người nọ đã quát hỏi:

- Ai đó?

Âu Dương Siêu lại tưởng là chòi canh của Nhất Thống Giáo Chủ đã đặt, nên không giấu diếm gì hết, vội đáp:

- Âu Dương Siêu đến phó ước đây?

Ngờ đâu người nọ tỏ vẻ khinh thị, nói. tiếp:

- Bậy nào! Tên nào lại dám mạo nhận danh húy của người ta như thế?

Tiếng nói đó vừa dứt, thì đã có một người xuất hiện ở cách đó hơn trượng. Dưới ánh sáng lờ mờ, chàng đã nhận ra người đó là Trí Thanh đạo trưởng, người chưởng môn của phái Võ Đang.

Chàng trông thấy rõ người chưởng môn ấy rồi giật mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng:

"Anh em Sĩ Long cho khu rừng trúc này là một nơi tường đồng vách sắt, người ngoài không thể nhập vào được chốn cấm địa này, mà cả bang chủ của Cái Bang cũng phải e dè, dặn mình đừng có lỗ mãng, ngờ đâu lại trống rỗng như chốn trà lưu tửu quán, tha hồ cho người ngoài ra vào mà không có động tĩnh gì hết."

Nghĩ như vậy chàng vội đáp:

- Thế ra là Trí Thanh đạo trưởng đấy! Đạo trưởng là chưởng môn của một môn phái, sao lại ăn nói một cách sỗ sàng như vậy?

Trí Thanh đạo trưởng ngạc nhiên hỏi lại:

- Chưa quen biết nhau bao giờ, sao thí chủ lại nhận ra bản đạo? Chẳng hay thí chủ là ai?

Tại sao Trí Thanh đạo trưởng lại không nhận ra Âu Dương Siêu như vậy?

Thì ra chàng đã dùng dị dung hoàn, mặt của chàng đã khác hẳn, nên Trí Thanh đạo trưởng mới không nhận ra được.

Trí Thanh đạo trưởng lại tưởng thiếu niên xấu xí này định đùa giỡn với mình, nên ông ta tiến lên một bước giơ phát trần lên, nhằm chính nơi huyệt của Âu Dương Siêu điểm luôn.

Âu Dương Siêu không ngờ Trí Thanh đạo trưởng một vị tiền bối đức cao vọng trọng như thế mà lại đột nhiên ra tay tấn công mình như vậy, chàng thấy phát trần của đối phương sắp tấn công tới nơi, vội nhảy ra ngoài xa hai trượng tránh né, đồng thời mồm thì la lớn:

- Người chưởng môn định làm gì thế?

Trí Thanh đạo trưởng ít khi ra tay tấn công người trước như thế bây giờ ông ta giở thế Mai Hoa Vạn Điểm, yên trí thể nào cũng đánh trúng người của đối phương, không ngờ chỉ trong nháy mắt, hình bóng của địch đã biến mất, ông ta giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

"Nhất Thống Giáo Chủ quả danh bất hư truyền. Thiếu niên xấu xí trước mặt ta đây chỉ là một tên vô danh tiểu tốt thôi mà né thế công nhanh như gió của mình một cách dễ dàng

như thế, thảo nào mà chúng chẳng muốn thống nhất võ lâm, làm bá chủ giang hồ tự xưng mình là chủ."

Nghĩ đoạn, ông ta liền kêu "ủa" một tiếng và nói tiếp;

- Thảo nào Nhất Thống Giáo làm bộ làm tịch như thế! Thì ra các người cũng có đôi ba miếng võ!

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới biết Trí Thanh đạo trưởng tưởng lầm mình là người canh gác của Nhất Thống Giáo. Chàng lại thấy Trí Thanh đạo trưởng giờ phát trần lên phát hai cái, đang định ra tay tấn công. Chàng vội nói:

- Đạo trưởng đã thấy rõ chưa? Nhất Thống Giáo...

Trí Thanh đạo trưởng không đợi chờ chàng nói xong, đã từ trong rừng trúc nhảy ra, trầm giọng hỏi:

- Nếu không biết rõ, ta cũng không tới Liễu Âm Hoa Minh trang này. Các người đã đến lấy trộm vật báu trấn môn của bổn quán. Ngày hôm nay dù ta có phá hủy sào huyệt của các người đi cũng không phải là quá đáng.

Âu Dương Siêu tức cười, nhảy sang bên tránh né thế công của lão đạo trưởng, và trả lời tiếp:

- Chẳng lẽ Âu Dương Siêu này lại là...

- Chỉ được cái nói bậy! Chẳng lẽ khi các người lấy trộm Quy Vân Kiếm Phổ của bổn môn mắc hợm. Bây giờ các người lại nói bậy như thế làm chi nữa?

- Không phải tôi nói bậy đâu! Xin đạo trưởng chờ có hiểu lầm!

- Hiểu lầm ư? Mắt của ta có mù quáng đâu mà hiểu lầm được?

- Đây là vì... ối chà!

Chàng chưa nói dứt thì Trí Thanh đạo trưởng đã múa phát trần tấn công tới. Chỉ nghe thấy tiếng kêu "lách cách" mấy tiếng rất giòn, rừng trúc ấy đã bị phát trần của lão đạo sĩ chặt gãy mấy chục cây như bị đao búa chặt đứt vậy, công lực người chưởng môn của đại môn phái quả thực lợi hại.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi, lớn tiếng nói tiếp:

- Đạo trưởng kia, chẳng lẽ đạo trưởng không cho tại hạ nói rõ hay sao? Tại hạ chính là...

Chàng mới nói tới đó, đã có một cái bóng tia thấp thoáng Tống Lệ Châu đã xuất hiện ở trước mặt của hai người, mồm thì hét lớn:

- Ngày hôm nay Liễu Âm Hoa Minh trang này thật là vẻ vang quá? Người chưởng môn của phái Võ Đang tới mà chúng tôi không hay để ra nghênh đón.

Khi Lệ Châu vừa hiện thân, Trí Thanh đạo trưởng đã ngừng tay và thâu phát trần lại, trầm giọng hỏi:

- Cô nương có phải là trang chủ của bổn trang, Thiên Thủ Hằng Nga Tống Lệ Châu cô nương đó không?

- Phải, đạo trưởng là tôn sư của một môn phái, đêm khuya vào trong tiểu trang đột nhiên ra tay đánh người và chặt gãy mấy chục cây trúc của người ta làm chi?

- Tống cô nương, việc này cần gì bản đạo phải nói ra nữa?
- Đạo trưởng tới đây có phải vì cuốn Quy Vân Kiếm Phổ đấy không?
- Vô Lương Thọ Phật! Cô nương thông minh thật, ý của cô nương nói là...
- Ý của tôi muốn nói là có đường quang minh chính đại đạo trưởng lại không đi, cứ lén lút lút lút lần mò vào trong Sao Hồ này! Võ lâm tôn sư của một đại môn phái như thế mà lại không sợ làm mất hết tiếng tăm từ mấy trăm năm của phái Võ Đang hay sao? Như vậy có phải là đạo trưởng hồ đồ nhất thời không?

Lời nói của Lệ Châu sắc bén thực, chỉ nói đôi ba lời thôi là khiến Trí Thanh đạo trưởng, người chưởng môn của phái Võ Đang, đỏ mặt tía tai rồi y giờ phát trần lên phát một cái rồi đáp:

- Cô nương nói như vậy có dụng ý gì thế?
- Lệ Châu cũng sầm nét mặt lại, trả lời:
- Như vậy không thể trách được họ Tống tôi nhé?
  - Chẳng lẽ lại trách bản đạo hay sao?
  - Lẽ tất nhiên rồi.
  - Cô nương còn lời lẽ gì muốn nói nữa không?
  - Đạo trưởng tự nhận phái Võ Đang là danh môn chính phái trong chín phái một bang, ngoài phái Thiếu Lâm ra thì không còn phái nào chính thống bằng môn phái của mình, phải không?

- Phái Võ Đang từ xưa đến nay chưa có hành vi hung ác nào cả.
- Đạo trưởng thử nghĩ xem, bất cứ cuốn Kiếm Phổ đã có ở trong Liễu Âm Hoa Minh trang này hay không, nếu đã có phong phanh một chút thì đạo trưởng cũng phải nên theo thường lệ của giang hồ, quang minh chính đại đến bái sơn và xét hỏi xem, hay là báo cho chúng tôi biết trước, cùng lắm chỉ có triệu tập các võ lâm đồng đạo một phen sống mái để giải quyết vấn đề đó, như vậy mới phải là quang minh lỗi lạc chứ? Không ngờ bây giờ đạo trưởng là người đứng đầu của môn phái mà lại bắt chước hành vi trộm cắp, lén lút vào đây như vậy! Thử hỏi hành động này của đạo trưởng có đáng tiếc và đáng buồn cười không?

Lời nói của Lệ Châu mỉa mai hết sức, khiến Trí Thanh đạo trưởng tức đến run lấy bầy không sao nhịn được, liền trầm giọng thét lớn:

- Mấy chục năm nay, bản đạo chưa hề bị ai xỉ vả như thế này cả? Chẳng hay cô nương dụng tâm như thế là có ý gì?
- Đó là đạo trưởng tự mang phiền phức vào thân đấy thôi, chứ còn lời nói của Lệ Châu tôi đây là căn cứ ở sự thật mà nói ra. Tôi có dám nói ngoa nửa lời đâu, sao đạo trưởng lại cứ trách tôi như thế?

Trí Thanh đạo trưởng dậm chân một cái, rồi nói:

- Bậy thật? Chẳng lẽ các người lấy trộm Kiếm Phổ của bốn môn cũng là quang minh chính đại chẳng?
- Chưởng môn lại nói lầm rồi?

Âu Dương Siêu đứng cạnh, nghe hai người châm đối nhau, chàng nhận thấy mồm mép của Lệ Châu sắc bén hết sức, bây giờ chàng lại thấy Lệ Châu bảo Trí Thanh đạo trưởng nói lầm, liền nghĩ thầm:

"Sao nàng lại bảo Trí Thanh đạo trưởng nói lầm là nghĩa lý gì?"

Chàng đang nghĩ thì Lệ Châu ung dung đáp:

- Chuyện đó có hai phương pháp, phương pháp thứ nhất là lấy trộm vật báu của một môn phái, làm sao mà quang minh chính đại được? Nếu chúng tôi quang minh chính đại lên lấy vật báu ấy chẳng lẽ đạo trưởng lại vui lòng hay sao? Cho nên đạo trưởng không thể ghép hành động của chúng tôi như hành động của đạo trưởng được?

Trí Thanh đạo trưởng không sao trả lời được, liền nói bướng:

- Vô lý?

- Thuyết thứ hai, tàng trữ vật báu trong nhà bao giờ cũng bị kẻ giặc nhìn ngó. Như vậy chỉ trách phái Võ Đang không có cao thủ bảo vệ vật báu thôi. Kiếm Phổ hiện đang ở trong bồn trang, đạo trưởng có tài thì cứ lấy lại đi?

Lời nói này của nàng không khác gì tát vào mặt Trí Thanh đạo trưởng mấy chục cái thật mạnh, dù ông ta tốt nhin tới đâu cũng không sao nén được nữa, liền giận dữ quát lớn:

- Tống Lệ Châu, ngươi hà hiếp người quá nổi! Hãy coi từng thế công của bản đạo này!

Nói xong, ông ta múa tít cây phát trần, nhảy lại tấn công Lệ Châu luôn.

Lệ Châu lẹ làng nhảy sang bên tránh né cười nhạt đáp:

- Lúc này bồn cô nương không có thì giờ tiếp lão đạo trưởng, lão đạo trưởng hà tất phải dữ tợn như thế?

Trí Thanh đạo trưởng đánh hụt thế công ấy, nghiêng răng, mím môi giận dữ nói tiếp:

- Đi gọi giáo chủ của các người vào đây ngay!

- Giáo chủ nào? Lão đạo trưởng nên biết, Liễu Âm Hoa Minh trang này không phải là tổng trại của Nhất Thống Giáo đâu! Tống Lệ Châu này mới là chủ nhân của nơi đây, nếu lão đạo trưởng phá được trang viện nho nhỏ này thì cả Sao Hồ mấy trăm dặm tha hồ cho người tung hoành.

- Nếu cô nương hãy ra tay tấn công ới?

- Vừa rồi bồn cô nương đã nói rồi, lúc này không được rảnh cơ mà?

- Chẳng lẽ bản đạo tiến đến Sao Hồ này không phải là có việc hay sao?

- Bồn cô nương có hẹn ước trước khi lão đạo trưởng tới.

- Bồn chường môn không cần biết trước sau gì cả, cứ biết việc Quy Vân Kiếm Phổ này tối hôm nay thế nào cũng phải giải quyết cho xong.

Trí Thanh đạo trưởng nói xong, liền giơ phát trần lên định tấn công.

Lệ Châu chỉ hơi tránh né một cái đã lướt sang cạnh Âu Dương Siêu.

Nàng không thèm đếm xỉa gì đến lão đạo sĩ mà lớn tiếng quát bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Người làm gì thế? Sao cứ đứng ngăn người ra không trả lời? Người định làm chi?

Thấy nàng bỗng nhiên quát bảo như thế, Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại:

- Việc gì đến tôi mà bảo tôi nói cái gì cơ chứ?

- Người chủ hẹn ước với bốn cô nương đêm nay tới đây dứt khoát việc của nhà họ Tống này là gì?

- Phải, chuyện ấy có thực, nhưng có liên quan gì tới Quy Vân Kiếm Phổ với vị đại chưởng môn này trước, còn việc của người thì để ngày khác hãy nói nhé?

Nói xong, nàng xắn tay vén áo lên, hình như muốn ra tay đấu với Trí Thanh đạo trưởng vậy.

Âu Dương Siêu nghe nói lo Âu hết sức, vội phi thân nhảy vào giữa hai người, đáp:

- Không được! Việc của chúng ta hẹn ước trước việc Kiếm Phổ, vậy thế nào cũng phải dứt khoát trước việc Kiếm Phổ!

Nói xong, chàng quay lại nói với Trí Thanh đạo trưởng rằng:

- Hãy phiền người chưởng môn đợi chờ chúng tôi giây lát.

Trí Thanh đạo trưởng bị Lê Châu nói cho một hồi đã tức giận chịu không nổi, bây giờ lại thấy thiếu niên xấu xí tự nhận là Âu Dương Siêu xen tay vào quấy nhiễu càng tức giận thêm, vội quát lớn:

- Tiểu tử này giỏi thật? Dám thông đồng với con nhỏ như vậy!

Âu Dương Siêu thấy Trí Thanh đạo trưởng nói mình như vậy, tức giận khôn tả, nhưng vẫn nén giận xuống, lớn tiếng đáp:

- Người chưởng môn, Âu Dương Siêu với anh em họ Tống có hẹn ước với nhau trước, và cần tối nay phải giải quyết cho xong, cho nên...

Trí Thanh đạo trưởng đang lúc phẫn nộ, không hỏi nể tể gì hết, vội lớn tiếng đáp:

- Việc Kiếm Phổ của chưởng môn cũng không phải là chuyện nhỏ, tối hôm nay bản đạo cũng phải giải quyết cho xong mới thôi?

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì trong rừng trúc cũng có tiếng người vọng ra:

- Như vậy cũng được, một khách không phiền hai chủ, tối hôm nay cùng dứt khoát cả một lúc cho đỡ tổn công và mất thì giờ.

-- o O o --